

Sygn. akt VI Ka 395/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Elżbieta Kosecka- Sobczak

Protokolant: stażysta Joanna Deręgowska

po rozpoznaniu w dniach: 08 grudnia 2020 r. oraz 16 marca 2021 r.

sprawy M. T. (1)

c. W. i M., ur. (...) w N.

obwinionej z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 18 września 2020 roku o sygn. akt II W 635/19

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt. I w ten sposób, że obwinioną M. T. (1) uznaje za winną tego, że w dniu 25 lipca 2019 roku w miejscowości B., woj. (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas omijania nietypowo stojącego pojazdu marki A. o nr rej. (...) zbyt późno dokonała redukcji prędkości oraz zaniechała należytej obserwacji tego pojazdu, przy ustaleniu że taktyka i technika jazdy kierującej pojazdem marki A. o nr rej. (...) była nieprawidłowa, co w konsekwencji doprowadziło do kolizji obu pojazdów, tj. czynu z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w w zw. z art. 39 § 1 k.w. odstępuje od wymierzenia kary,

b) w pkt. II w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o opłacie,

II. zwalnia obwinioną od kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VI Ka 395/20

UZASADNIENIE

M. T. (1) została obwiniona o to, że w dniu 25 lipca 2019 roku o godz. 09.30 w miejscowości B., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując należytego odstępu od poprzedzającego ją pojazdu marki A. o nr rej. (...) doprowadziła do zderzenia obu pojazdów, tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 18 września 2020 roku w sprawie o sygn. II W 635/19:

I. obwiniona M. T. (1) została uznana za winną tego, że w dniu 25 lipca 2019 roku w miejscowości B. woj. (...)- (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas próby wyprzedzania od prawej

strony pojazdu marki A. o nr rej. (...), nie zachowując należytego odstępu od poprzedzającego ją w/w pojazdu doprowadziła do kolizji obu pojazdów, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w z. z art. 24 § 1 i § 3 kw w pkt I wyroku wymierzono jej karę grzywny w wymiarze 200 zł ;

II. obciążono obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 120 oraz opłatą w wysokości 30 zł.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionej, zarzucając temu wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.

1)art. 4 i art. 5 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 81 kpw przez przyjęcie winy obwinionej, mimo iż wina ta nie została obwinionej udowodniona oraz tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej, z naruszeniem zasady domniemania niewinności;

2)art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 8 kpw w zw. z art. 82 § 1 kpw wyrażający się w przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, przez dowolne, wybiórcze ich uwzględnienie, niepełną ocenę, brak analizy na tle innych dowodów, pominięcie części dowodów, czego konsekwencją było nieuzasadnione przyjęcie winy obwinionej, a także w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego;

3)art. 97 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw polegający na rezygnacji ze sprawdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sądu a konkretnie czy wersja kolizji drogowej była możliwa, biorąc pod uwagę odległości na drodze, szerokość pojazdów, opisywane przez świadków usytuowanie pojazdów na drodze i dalszą jazdę kierowcy samochodu A. (...), a także uszkodzenia pojazdów, wynikające z fotografii i nadal istniejących uszkodzeń samochodu marki S.;

4)art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 39 kpw poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego obwinionej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Skarżący także zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę i mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie uznanie, iż obwiniona spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, pomimo że materiał zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do takich ustaleń.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionej i zasądzenie na rzecz obwinionej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Braniewie. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu i przeprowadzenie przed sądem odwoławczym dowodu z zawnioskowanej opinii biegłego sądowego, ewentualnie na wypadek iż nie zachodzą przesłanki określone w art. 106a kpw, to wniósł o zobowiązanie Sądu I instancji do przeprowadzenia dowodu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej co do wniosków o zmianę wyroku i o uniewinnienie obwinionej lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, to nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie wielu przepisów postępowania, ale należy stwierdzić, że w odniesieniu do dowodów zebranych w sprawie przez sąd I instancji, to sąd ten starał się dokonać swobodnie oceny wszystkich takich dowodów, co przedstawił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (nota bene skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424 kpk nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 kpk tj. takiej obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku).

Niewątpliwie zaś głównym uchybieniem Sądu I instancji było nieuwzględnienie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko obrońcy, że w niniejszej sprawie

zasadnym było aby biegły z zakresu techniki drogowej i rekonstrukcji wypadków sporządził opinię w oparciu o zebrany materiał dowodowy i ocenił jakie zasady ruchu drogowego dany kierowca naruszył. Dlatego też w toku postępowania odwoławczego Sąd konwalidował to uchybienie i dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych T. C. (1) na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 25.07.2019 roku w celu przeanalizowania materiałów sprawy w zakresie oceny zachowania kierowców obu pojazdów. I o ile sąd odwoławczy uznał, że w realiach rozpoznawanej sprawy faktycznie doszło do zbyt pochopnego oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, ale wobec tego, że dowód taki został dopuszczony i przeprowadzony w toku postępowania odwoławczego, to zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 39 kpw (oraz związany z nim zarzut obrazy art. 97 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw polegający na rezygnacji ze sprawdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sądu) zdezaktualizował się. Wobec przeprowadzenia tego dowodu przez sąd odwoławczy nie było też już podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Braniewie.

Natomiast treść opinii biegłego T. C., która została zaakceptowana przez strony, gdyż nikt nie wniósł zastrzeżeń do jej treści, to nie wskazywała na podstawy do uniewinnienia obwinionej.

Biegły w swej opinii faktycznie uznał, że wersji kierującej pojazdem A. (oraz jadącej z nią pasażerki) nie potwierdził zakres uszkodzeń obu pojazdów, co dawało podstawę do uznania częściowo zasadności zarzutu obrony dot. nieprawidłowej oceny i niezasadnego dania w pełni wiary zeznaniom L. S. i pasażerki pojazdu tj. S. K.. Analizując dostępne dowody – w tym te na których wymowę zwrócił w apelacji uwagę obrońca obwinionej-biegły przyjął, że kierująca pojazdem A. wykonując skręt w prawo na jezdni ze zmienioną organizacją jazdy musiała choćby częściowo znajdować się na przeciwnym pasie ruchu. Jednak zauważył też, że oba pojazdy znajdowały się na drodze z pierwszeństwem przejazdu i że kierująca samochodem S. obwiniona znajdując się w odległości od samochodu A. mogła zauważyć nietypowo usytuowany na jezdni pojazd A. i winna zastosować zasadę ograniczonego zaufania w tych nietypowych warunkach i gdy rozpoczął się ruch A., to reagować hamowaniem. Biegły stwierdził, że taktyka i technika jazdy kierującej A. była nieprawidłowa, gdyż wykonywała ona manewr skrętu w prawo z miejsca znacznie oddalonego od prawej krawędzi, czy prawej części jezdni i nie upewniła się czy tym manewrem nie stworzy zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jednocześnie jednak biegły odpowiadając na pytanie który z kierowców i jakim zachowaniem doprowadził do zaistnienia zdarzenia drogowego, to oprócz wskazania nieprawidłowej techniki i taktyki jazdy kierującej A., to wskazał również, że i kierująca pojazdem S. nie zachowała należytej ostrożności podczas omijania stojącego pojazdu, która w tej sytuacji powinna prowadzić do znaczniejszego zmniejszenia prędkości i obserwacji pojazdu nietypowo stojącego (samochodu A.) na jezdni.

Sąd Odwoławczy analizując treść opinii biegłego uznał, że opinia ta jest oparta o wiedzę specjalistyczną, jest pełna, jasna, należyte umotywowana, a zatem należy ją uznać za wiarygodną. Opinia ta – co jeszcze raz należy podkreślić – nie była też kwestionowana przez strony, co pozwala wnioskować, że i oskarżyciel i obwiniona i jej obrońca uznali ją za przekonujący dowód. A dowody zgromadzone w sprawie w postaci szkicu miejsca zdarzenia, protokołu oględzin tego miejsca, dokumentacji fotograficznej oraz dokumentów z akt sprawy, a także przedmiotowa opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego we wzajemnym powiązaniu wskazują, nawet przy stwierdzeniu, że nie można była w pełni dać wiary relacjom kierującej A. i jej pasażerki, że M. T. (1) w dniu 25 lipca 2019 roku w miejscowości B., woj. (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas omijania nietypowo stojącego pojazdu marki A. o nr rej. (...) zbyt późno dokonała redukcji prędkości oraz zaniechała należytej obserwacji tego pojazdu, przy ustaleniu że taktyka i technika jazdy kierującej pojazdem marki A. o nr rej. (...) była nieprawidłowa, co w konsekwencji doprowadziło do kolizji obu pojazdów.

Do takiego wniosku należało dojść na podstawie analizy dowodów zgromadzonych w sprawie, po ich uzupełnieniu, o wnioskowaną przez obronę opinię biegłego T. C.. Ocena zaś ww dowodów, dokonana przez pryzmat art. 7 kpk (i art. 5§2kpk w sytuacji gdy biegły nie uwzględnił wersji o włączonym kierunkowskazie i to z takim wyprzedzeniem by prawidłowo zasygnalizować manewr skrętu), w zw. z art. 8 kpw, dawała podstawy do przyjęcia, że oprócz kierującej

A., to też i obwiniona podczas zdarzenia nie zachowała należytej ostrożności, co biegły wykazał w opinii (której nie kwestionowano).

Z powyższego więc wynika, że nie można było uznać, że zaszyły podstawy do pełnego uwzględnienia stanowiska obwinionej i jej obrońcy i do uniewinnienia M. T. od wykroczenia z art. 86§1k.w.

Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem, który w pełni podziela tutejszy sąd, dla odpowiedzialności z przepisu art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, iż sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do „postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze”. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagania. Szczególna ostrożność to „ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie”. Należyta ostrożność jest wymagana szczególnie przy przejazdach przez skrzyżowanie, przy wyprzedzaniu, przy omijaniu (patrz: Sąd Najwyższy w wyroku z 29.04.2003 r., III KK 61/03, LEX nr 77467). Podobną tezę wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2009 r. SND 1/09, stwierdzając że obwiniony jako uczestnik ruchu drogowego, znajdując się w określonej sytuacji drogowej, nie zwiększył uwagi i nie dostosował swojego zachowania do warunków istniejących na drodze i takim zachowaniem wyczerpał dyspozycję wykroczenia drogowego określonego w art. 86 § 1 k.w.

A w ustalonych, przy wykorzystaniu opinii biegłego, okolicznościach sprawy, to nadal można było przyjąć, że w czasie omawianego zdarzenia obwiniona M. T. nie zachowała należytej ostrożności, czym i ona i kierująca A. (której taktyka i technika jazdy była nieprawidłowa), spowodowały zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał M. T. (1) za winną tego, że w dniu 25 lipca 2019 roku w miejscowości B., woj. (...), na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas omijania nietypowo stojącego pojazdu marki A. o nr rej. (...) zbyt późno dokonała redukcji prędkości oraz zaniechała należytej obserwacji tego pojazdu, przy ustaleniu że taktyka i technika jazdy kierującej pojazdem marki A. o nr rej. (...) była nieprawidłowa, co w konsekwencji doprowadziło do kolizji obu pojazdów, tj. czynu z art. 86 § 1 k.w. Przy czym mając na uwadze stwierdzoną przez biegłego T. C. nieprawidłową taktykę i technikę kierującej drugim pojazdem tj. A., co też doprowadziło do zaistnienia zdarzenia drogowego z 25 lipca 2019r., sąd odwoławczy uznał, że biorąc pod uwagę tą okoliczność czynu oraz dotychczasowy nienaganny sposób życia obwinionej, to zaszyły przesłanki z art. 39 § 1 kw do odstąpienia od wymierzenia kary (pkt I a wyroku) , a skoro doszło do zmiany wyroku i odstąpienia od wymierzenia kary, to w konsekwencji tego należało uchylić pkt II zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o opłacie (pkt I b wyroku.) A wobec tego na zasadach słuszności zwolniono obwinioną od kosztów postępowania odwoławczego (pkt II).